

Usnesení

Krajský soud v Praze jako soud druhého stupně projednal v neveřejném zasedání konaném dne 7. listopadu 2019 **stížnost odsouzeného Miroslava H[REDAKCE], narozeného [REDAKCE]**, proti usnesení Okresního soudu v Kladně ze dne 20. září 2019, číslo jednací 6 PP 124/2019-20, a rozhodl

takto:

Podle § 148 odstavec 1 písmeno c) trestního řádu se stížnost odsouzeného **zamítá**.

Odůvodnění

Napadeným usnesením byla zamítnuta žádost odsouzeného o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, který mu byl uložen rozhodnutím ve výroku usnesení uvedeným, neboť okresní soud dospěl k závěru, že odsouzený nevyhověl požadavkům ustanovení § 88 odst. 1 trestního zákoníku, tedy neprokázal dostatečné polepšení, aby soud mohl uvažovat o jeho podmíněném propuštění z výkonu trestu, a ani od něj nelze očekávat, že v budoucnu povede řádný život.

Proti usnesení podal odsouzený v zákonné lhůtě stížnost, kterou písemně zdůvodnil. Namítá, že splnil druhou zákonnou podmínku, protože zákon nedefinuje, že odsouzený musí mít I. prostupnou skupinu vnitřní diferenciaci. Dále uvádí, že byl měsíc na nástupním oddíle věznice Teplice a následně téměř dva měsíce na nástupním oddíle ve věznici Vinařice, proto získat pochvalu nebo se dostat do I. prostupné skupiny vnitřní diferenciaci je nemožné. Dále uvádí, že se domnívá, že splnil i třetí zákonnou podmínku, a konstatuje, že argumentace soudu je přímo v rozporu s nálezem Nejvyššího soudu, a to tak že chování nelze hodnotit na základě jeho minulosti, ale lze ho hodnotit až po jeho propuštění. Závěrem uvádí, že již 8 let pracuje u stejného zaměstnavatele jako svářeč, zámečnick u Kovovýroba a montáže s.r.o., pohledávky řádně platí a bydlení má také zajištěné. Svého jednání v minulosti lituje a žádá soud o shovívavost, a aby mu dal ještě šanci na propuštění.

Krajský soud z podnětu podané stížnosti přezkoumal v rozsahu § 147 odst.1 trestního řádu správnost výroku napadeného usnesení a řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že stížnost odsouzeného není důvodná.

Dokazování před okresním soudem totiž proběhlo v souladu s procesními předpisy za respektování všech práv odsouzeného, byly provedeny všechny důkazy potřebné pro rozhodnutí ve věci. Soud měl k dispozici aktuální hodnocení odsouzeného z výkonu trestu, takže řízení představuje řádný základ pro rozhodnutí.

Jak správně uvedl okresní soud, podmínky pro podmíněné propuštění upravuje § 88 odst. 1 trestního zákoníku, který stanoví, že žádosti je možno vyhovět, pokud odsouzený svým chováním a plněním povinností prokázal polepšení a může se od něj očekávat, že v budoucnu povede řádný život, a to za předpokladu, že vykonal alespoň polovinu uloženého trestu. K vyhovění je tedy nutné, aby všechny podmínky byly splněny současně.

Krajský soud nemá žádné připomínky k závěru okresního soudu, že z uvedených podmínek odsouzený splnil podmínku časovou spočívající ve výkonu poloviny trestu, k čemuž došlo 15. září 2019.

Ve vztahu k podmínce prokázání polepšení lze uzavřít, že odsouzený tuto podmínku nesplnil. Krajský soud se ztotožňuje se závěry okresního soudu, ačkoliv lze namítat, že odsouzený skutečně objektivně nemohl dosáhnout I. prostupné skupiny vnitřní diferenciaci, vzhledem ke krátkému výkonu trestu, když nastoupil do výkonu trestu odnětí svobody dne 24. dubna 2019.

Nicméně na druhou stranu je to dostatečně dlouhá doba na to, aby si vytvořil podmínky pro získání alespoň jedné kázeňské odměny, což se nestalo. Z toho lze usuzovat, že odsouzený zaujal laxní postoj k plnění svých povinností ve výkonu trestu odnětí svobody a snaží se svůj trest pouze přečkat, to ovšem nestačí, aby bylo možné uzavřít, že skutečně došlo k polepšení, vyžaduje se, aby byla projevena vyšší aktivita ze strany odsouzeného.

Závěr o prognóze řádného života na svobodě je totiž možné učinit jedině po současném zhodnocení přípravy odsouzeného na život na svobodě i po zhodnocení jeho předchozího života. Odsouzený je recidivistou a má celkem 8 záznamů v rejstříku trestů, svoji kriminální činnost zahájil již v roce 1989, přičemž do roku 2013 byl výlučně majetkovým recidivistou. Je však nutné zdůraznit v určitých časových souvislostech, že svůj předposlední nepodmíněný trest odnětí svobody, vykonal dne 16. září 2018. Avšak ještě v roce 2016 byl odsouzen pro přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání, za který mu byl uložen trest obecně prospěšných prací. Vzhledem k tomu, že odpracoval pouze jediný den, došlo dne 13. března 2019 k jeho přeměně na nepodmíněný trest odnětí svobody. Z uvedeného vyplývá, že odsouzený měl po výkonu trestu odnětí svobody minimálně 6 měsíců na to, aby si odpracoval uložený trest obecně prospěšných prací a využil příležitosti, kterou mu soud poskytl, což neučinil. Tento nastíněný přístup odsouzeného nasvědčuje nerespektování rozhodnutí, které mu bylo soudem uloženo. Samotný rejstřík trestů i tato uvedená skutečnost prokazují značné narušení odsouzeného, takže nelze stanovit další pozitivní prognózu jeho dalšího života. Tudíž lze konstatovat, že se jedná o osobu, která je kriminálně narušena, a riziko recidivy je v jeho případě stále vysoké.

V souvislosti s přípravou odsouzeného na život na svobodě lze konstatovat, že ačkoliv odsouzený zmiňuje, že má zajištěné zaměstnání a současně i uvádí adresu, kde by se po případném propuštění zdržoval, již nijak tyto skutečnosti nedoložil. Aby soud mohl mít tyto skutečnosti za dokázané, měl by odsouzený poskytnout soudu potvrzení ve formě příslibu, která by osvědčovala skutečnosti v nich popsané.

Závěrem, co se týče poslední námitky odsouzeného, krajský soud uvádí, soud rozhodující o žádosti o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody je povinen zkoumat minulé chování žadatele, tj. zvažovat veškeré okolnosti svědčící či nesvědčící ve prospěch odsouzeného. Tento postup tak nepředstavuje porušení zásady ne bis in idem, neboť pro zodpovězení otázky, zda od stěžovatele lze očekávat, že v budoucnu povede řádný život, jsou tyto skutečnosti a jejich zhodnocení klíčové, obava z opětovného páchání trestné činnosti, založená na dřívější zkušenosti, je pro soud logicky jedním ze stěžejních hledisek posuzování důvodnosti žádosti o podmíněné propuštění výkonu trestu odnětí svobody. Uvedené skutečnosti vyplývají i z rozhodnutí Ústavního soudu ČR, například sp.zn. II. ÚS 399/14, sp.zn. III. ÚS 384/10, sp.zn. II. ÚS 3220/13.

Krajský soud tedy uzavřel, že okresní soud rozhodl správně, jeho rozhodnutí předcházelo bezvadně provedené řízení. Proto musel stížnost odsouzeného jako nedůvodnou podle § 148 odst. 1 písm. c) trestního řádu zamítnout.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není další řádný opravný prostředek přípustný.

Praha 7. listopadu 2019

Mgr. Josef Gotěk v.r.

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Tereza Pohunková